

Forn de calç d'en Selles

Caldes de Montbui

Ubicació

Comarca:	Vallès Oriental
Lloc/Adreça:	Riera de Caldes amb el Torrent del Remei
Emplaçament	Cruïlla entre el Passeig del Remei, la C-59 direcció Sant Feliu i la carretera de Sant Sebastià
Alçada:	235

Coordenades:

Latitud:	41.6418
Longitud:	2.15971
UTM Est (X):	430020
UTM Nord (Y):	4610348

Classificació

Número de fitxa	08033 - 212
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Estil / època:	Modern Contemporani
Segle	XVIII-XIX
Estat de conservació	Bo
Protecció	Inexistent
Accés	Fàcil
Ús actual:	Productiu
Titularitat	Privada
Titular:	Ref. cad.: 015A00099

Fitxes associades:

[Molí fariner d'en Selles](#)

Autoria de la fitxa	Laura Bosch Martínez
Data de registre de la fitxa:	ds., 22/11/2008 - 01:00

Descripció

Forn de calç de planta circular i secció cònica, amb una entrada en planta rectangular, excavat a l'interior d'un marge fet de pedra irregular, lligat amb argamassa, de cinc metres d'alçada. A la part inferior, per la façana nord-est, hi ha l'accés a la cambra de combustió, de la qual es pot observar l'obertura esbiaixada, que mesura 2,30 m x 2,10 m. i amb un arc escarser amb una filada de maons posats a sardinell o a plec de llibre per damunt dels quals hi ha una altre filera de pedra d'esmolet disposada també a sardinell. Al seu interior els murs són de paredat antic fet a base de pedres irregulars, algunes de dimensions considerables, unides amb fang i falcades amb pedruscall.

La xemeneia estava localitzada per damunt, on actualment hi ha un camp d'oliveres. Aquest forn s'ha conservat fins els nostres dies en molt bon estat de conservació. El seu propietari l'utilitza per emmagatzemar la llenya per cremar durant l'hivern. Degut a que la boca està totalment plena de llenya, no s'ha pogut accedir al seu interior durant la visita.

La boca del forn es troba en el mur just davant del barri que dóna accés a la propietat.

Història

Els forns de calç o olles de calç són construccions tradicionals que es troben arreu de Catalunya. Fets de pedra i fang, al seu interior es feia una combustió de llenya per a obtenir calç. Antigament la calç era un material molt necessari, ja que s'utilitzava en la construcció per a fer les parets (per a unir les pedres), barrejada amb aigua i argila o sorra; també s'utilitzava per a arrebossar les façanes i emblanquinar les cases. També servia a impermeabilitzar les cisternes i els safarejos així com per a desinfectar i també tenia un ús agrícola per a ensulfatar les plantes contra les plagues. El procés de transformació de la pedra en calç es feia per combustió, mitjançant un forn de forma rodona fet dins la terra o la roca. Es necessitaven temperatures entre 800°C i 1000°C perquè el carbonat càlcic s'alliberés de l'anhídrid carbònic i passés a òxid de calci. Però per a aconseguir aquest procés es necessitava una preparació llarga i feixuga. Aquestes tasques duraven al voltant d'uns tres mesos i començaven entre el gener i el febrer, quan les feines agrícoles eren més escadusseres.

Primer de tot, es necessitava combustible, que s'obtenia desembrossant el bosc. El següent pas era la pesada feina d'arrencar la pedra amb pics i malls. Després es transportava la pedra i els fogots amb els carros fins al lloc on era situat el forn. Aquest s'omplia posant de forma circular les pedres depenent de la seva mida: a baix les més grosses i a dalt del curull les més petites. A la part inferior es deixava una finestra o boca per introduir-hi la llenya amb una mena de forca anomenada gavell. Quan començava l'encesa, ja no es podia parar fins que el mestre calcinaire deia que la pedra era ben cuïta. Un forn de la capacitat abans esmentada trigava de vuit a deu dies i quan els entesos deien que ja era al seu punt segellaven la boca del forn i la part superior o curull amb pedres i fang durant quatre o cinc dies més. Passat aquest temps ja era a punt per desenforar i transportar la calç en carros a la seva destinació per al seu ús.

D'aquesta antiga activitat, tan estesa només resta el mut testimoni d'aquells forns que en l'actualitat estan mig enrunats i tapats per la vegetació. La producció de calç va tenir una certa importància fins a mitjans segle XX, com ho demostra l'existència de moltes olles o forns arreu del territori.

En el cas del forn de calç d'en Selles, la seva activitat durà fins la primera meitat del segle XX.

